

efter mit Skjøn det eneste Forslag paa Finantsloven, der direkte sigter paa at komme den store og trængende Del af Befolkningen til Hjælp. Til alle andre, rent almindelige Statsformaal, og alle andre Formaal, som ikke egentlig kunne siges at være Statsforpligtelser, men hvis Opfyldelse nærmest, om jeg saa maa sige, komme Overklassen til Gode, have vi været rigelig imødekommende. Men saavidt jeg skjønner, have vi, paa rene Bagateller nær, ikke et eneste Sted i Finantsloven, hvor der er et Forslag, som direkte sigter paa at komme den trængende Del af Befolkningen til Hjælp gennem Finantsbevillinger. Her ligger et saadant Forslag, Tanken i det, at uddele af Brændevinsafgiftens Indtægt til de Fattiges Kasser, til Trængende, er ikke min, det er Regjeringens. Halvgrænsen her er ganske vist min; Ministeren vil have 2,800,000 Kr. i Behold, jeg ønsker blot, han skal have 1,400,000 Kr. i Behold. Maaſte faar han Mere, thi det er muligt, at Brændevinsafgiften vil give Mere. Desom jeg nu vilde opfordre det høie Thing til at vedtage og fastholde dette Forslag gennem alle Stadier, kunde det blive en Form for det Samme, som jeg vil: ikke bevilge dette Ministerium en Finantslov; men saaledes tænker jeg mig ikke Sagen. Jeg tænker mig dette nye Nr. 5 paa samme Maaade som det gjentagne Nr. 4, som en Forhandlingsgjenstand, som det vilde forekomme mig hensigtsmæssigt, om Thinget gav sin Tilslutning med den Motivering: Vi ville ogsaa prøve Landstinget, og hvis man finder Tanken god i Nr. 5 som i Nr. 4, hvorfor saa ikke have den Fornøielse at give sin Tilslutning og lade Landstinget bære Ansvaret for, at et saa godt, fornøiigt og hensigtsmæssigt Forslag ikke bliver til Lov gennem Finantsloven. Jeg mente, at den saakaldte saglige Forhandling maatte være baseret paa, at man indtalte her paa første Haand sin oprigtige, gode Mening om Sagerne og saa fulgte de sædvanemæssige Regler, som de Herrer, ogsaa med Hensyn til Finantsloven ville have fulgt, og saa, hvad man kunde saa ud deraf, eller i alt Fald søgte at faae klaret for Befolkningen, hver Gang Sligt var fremme, hos hvem Skylden laa, hvem der ikke vilde have de gode Forslag vedtagne. Jeg har som sagt optaget det til Forhandling, fordi jeg tror, det er to meget nyttige Forslag, som mere og mere ville finde Gjenklang hos Befolkningen; men jeg skal her og altid, baade naar jeg tænker frem og tilbage, indrømme, at efter de sædvanlige, altid af os anerkjendte Regler for Finantsloven, komme de ikke igennem paa Finantsloven, uden at der

gennem Forhandling naaes Samstemighed mellem de paagjældende Faktorer. Men vi ere da angerløse, naar vi have gjort Vort for at holde dem paa Finantsloven. Selv om vi havde et Ministerium, der vilde gribe disse Tanker og søge at føre dem ud i Virkeligheden, maa det erkjendes, at uden Enighed mellem alle tre Faktorer kunne de ikke føres igennem paa Finantsloven. Men med disse Forbehold tror jeg, at vi staa os vel ved at give disse Tanker vor Tilslutning og se, hvilken Samstemning der kan vindes derom i Landstinget. Maaſte der dog er flere for den Tanke der, end De tro. Det forekommer mig, at det er ligesom at ghyse tilbage for sin egen Stilling, for det, man selv anser for godt, naar man ikke paa første Haand med en lempelig Motivering tør stemme for det. Jeg har troet, at De i Nar vare mere modige til at gjøre dette — jeg gjentager det — fordi jeg forleden hørte, at der er Forslag, som De have vedtaget med den Motivering, at det vilde De bestemt holde paa. Jeg ønsker ikke, disse Forslag skulle vedtages med den Motivering, at der bestemt skal holdes derpaa, men med den, at man absolut skal have Forhandling derom, saalangt det ærede Thing nu vil, at Forhandlingerne skulle gaa med Hensyn til Finantsloven. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale til videre Drøftelse disse to Ændringsforslag, ganske vist med saare ringe Haab, men nu faar det høie Thing gjøre, hvad det vil, med den enlige Mand fra Finantsudvalget.

Scharling: Med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 2, der er det eneste Divergenspunkt mellem Flertallet, og Mindretallet i den foreliggende Del af Finantsbudgettet, skal jeg kun bemærke, at hvad enten Meningen er den, at Finantsministeren skal faae Krigsministeren til at betale 430 Kr., eller Meningen er den, at man vil opretholde den Fiktion, at Strandmarken fremdeles henligger i samme Tilstand som tidligere, og at der ikke er bygget noget Fort paa den, forekommer Ændringsforslaget mig lige øresløst. Overfor de Forslag, som den sidste ærede Taler har stillet til §§ 4 og 5, skal jeg, aldeles bortset fra Spørgsmaalet om Nødvendigheden af at optage saadanne Forslag paa Finantsloven, blot bemærke, at efter de Betragtninger, jeg forleden Dag fremsatte om vor finantsielle Stilling, vil man næppe være i Tvivl om, at jeg for mit Vedkommende og ganske sikkert hele det Mindretal, hvortil jeg slutter mig her i Salen, med mig anser det for komplet umuligt at nedsette Statsindtægterne med